

НІНІ ТРИВАЄ МІСЯЧНИК ОБОРОНИ МАСОВОЇ РОБОТИ. КОМСОМОЛЬСЬКІ ТА ДІТСАФІВСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ОБ'ЄДНАВШИ СВОЇ ЗУСИЛЛЯ, ЗНАЧНО ПОЛИПИЛИ РОБОТУ ПО ВІЙСЬКОВО ПАТРІОТИЧНОМУ ВИХОВАННЮ МОЛОДІ. ПРО ЇХ ДІЯЛЬНІСТЬ МІ РОЗПОВІДАЄМО В СЬОГОДІШНЬОМУ НОМЕРІ ГАЗЕТИ. НА 4-й СТОР. РОЗПОЧІНАЄМО РОЗПОВІДЬ СТАТЕЮ ПЕРШОГО СЕКРЕТАРЯ ПЕТРІВСЬКОГО РК ЛКСМУ М. КОРЖА.

ЖИТИ — ВІТЧИЗНІ СЛУЖИТИ

ТАК було вже не раз. Переглядаєш листи, що надходять в райком, і раптом радісна звістка: «Ваш земляк, вихованець районної комсомольської організації став відмінником бойової і політичної підготовки, він — класний спеціаліст, спортсмен-розрядник, наші воїни обрали його своїм комсомольським ватажком...»

І ми раді, що вчорашні призовники з Петрового гідно виконують накази своїх старших товаришів, стає зрозуміло, що від нашої роботи у військово-спортивних таборах, на пунктах початкової військової підготовки, на уроках мужності масо-доброї віддачу.

(Закінчення на 4-й стор.)

У ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТІ КПРС

Центральний Комітет КПРС схвалив ініціативу колективів будівельних організацій і підприємств м. Москви, Білоруської РСР, Молдавської РСР і Донецької області, які взяли зобов'язання про дострокове виконання завдань по будівництву і введенню в дію об'єктів легкої, харчової, м'ясої і молочної промисловості та Мінлегхарчомашу в 1973 році.

У прийнятій Постанові ЦК КПРС, відзначив, що ця ініціатива колективів будівельників і експлуатаційників має велике значення для дальшого розвитку соціалістичного змагання за прискорення будівництва і введення в дію підприємств легкої, харчової, м'ясої і молочної промисловості та Мінлегхарчомашу. Забезпечення безумовного виконання завдань дев'ятої п'ятирічки по нарощуванню виробничих потужностей у цих галузях є одним з найважливіших завдань партійних, радянських, профспілкових і господарських організацій.

(ТАРС).

На «Постамент шани МК» за рекомендацією Вільшанського РК ЛКСМУ заносимо ТЕТЯНУ ПАВЛОЦЬКУ.

Кладучи гарячого цеху цегельного заводу селища Вільшанка, комсомолка Т. Павлоцька систематично перевиконує змінні виробничі завдання.

Колектив цеху, в якому працює Тетяна, викликавши на соціалістичне змагання робітників залізобетонного цеху, зобов'язався план року виконати до 25 грудня.

Фото І. ЦУРКАНА.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XIV

10 лютого 1973 р.

№ 18 (1654)

ОРГАН КОМУНАРСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Ціна 2 коп.

ІДЕ НАВЧАННЯ АКТИВУ

Відбувся одноденний семінар секретарів первинних комсомольських організацій міста Кіровограда, обраних під час останньої звітно-виборної кампанії.

На семінарі були розглянуті питання планування роботи, підготовки і проведення комсомольських зборів, ведення комсомольської документації, обліку членів ВЛКСМ та інші.

Перед учасниками семінару вступили завідувачий відділом комсомольських організацій ОК ЛКСМУ О. Торгалло, завідувач загальним відділом ОК ЛКСМУ В. Мороз та завідувача сектором обліку членів ВЛКСМ і фінансів Кіровоградського МК ЛКСМУ Г. Нечаєва.

АЕРОФЛОТУ — 50 РОКІВ

Вчора працівники цивільної авіації країни відзначили своє свято — 50-річчя Аерофлоту СРСР. З тих пір, коли в 1923 році Рада Праці і Оборони РРФСР прийняла постанову про утворення постійної Ради цивільної авіації, минуло ніби не так багато часу з початку віку авіації, але який велетенський стрибок вона зробила! Ось тільки штрихи до літопису.

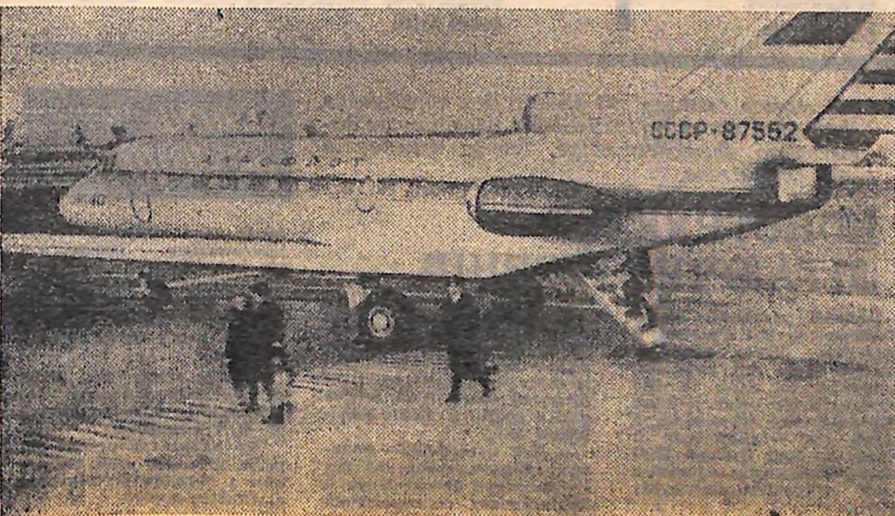
Вперше радянський літак пролетів над Красною Площею 1 травня 1918 року. За його польотом стежив В. І. Ленін. А 15 липня 1923 р. пілот Я. Мойсєєв відкрив вже першу в Радянському Союзі регулярну повітряну лінію Москва — Нижній Новгород.

З жовтня 1957 року створений найкращий комфортабельний крилатий гігант Ту-114. В 1971 році

літаками Аерофлоту перевезено 78 мільйонів пасажирів, що перевищило рівень 1940 року в 95 разів.

В дев'ятій п'ятирічці Аерофлот перевіз майже 500 мільйонів пасажирів та 11 мільйонів тонн вантажів.

Нині загальна довжина ліній Аерофлоту сягає до 800 тисяч кілометрів.

ЩОДНЯ з БЕТОНОВАНИХ ДОРІЖОК КІРОВОГРАДСЬКОГО АЕРОПОРТУ В ІЮЛЮБЕ НЕБО ЗЛІТАЮТЬ ПАСАЖИРСЬКІ ЛАЙНЕРИ. ВОНИ БЕРУТЬ КУРС В РІЗНІ КІНЦІ ОБЛАСТІ, РЕСПУБЛІКИ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ.

НА ФОТО: з столиці України прибув срібнокрилий «Як-40». ЗА КИРІВСЬЯ ШЕ ОДИН ЧЕРГОВИЙ РЕПС.

Фото В. КОВПАКА.

ПІД ГОСТРИМ КУТОМ

ЧИ ПАСУТЬСЯ КОРОВИ ВЗИМЬУ?

Ніхто із керівників чи спеціалістів колгоспу імені Свердлова не міг сказати того дня, де знайти секретаря комсомольської організації Володимира Гордієнка. Так і не знайшовши, пішли на молочнотоварну ферму № 2.

Хотіли поговорити з молодими доярками. Ганкове доїння закінчилося. І звайомство те було заочним. Любов Неклеса зобов'язалася в січні надіти 110 кілограмів молока від кожної корови, Галина Мордас — 190, а надіти відповідно 58 і 135. Ці та інші цифри назвали на думку: індивідуальні зобов'язання або не підкріплені гочиним розрахунками, або слабо тут дають про дотримання даного слова.

Не лише Л. Неклеса та Г. Мордас не виконали виробничих січневих планів. Недобрали молока більшість доярок. Зоотехнік Оксана Сергієвна Тарасенко навідала «вагомі» цифри: в січні надій по господарству зріє від 35 до 4,2 кілограма. Є рісті! Але чи це так? Адже шила в мішку не втаїш. Зведення районного управління сільського господарства свідчить: більшість днів січня і лютого в колгоспі імені Свердлова надіти на кожну корову становлять 4—4,1 кілограма м.л.

То чим же пояснити цей тривалий засід? В першу чергу безконтрольністю з боку завідувача фермою, зоотехніка, безпорядками на фермі.

У червоному кутку другого корпусу висить «Розпорядок дня», де є такий запис: «Людямання корів з пасовища».

Можливо, польове не в годівлі? Можливо, така порода корів, що корми з-під снігу дістають. Ні. Просто забули літній графік замінити зимовим. Та це — прикрий недогляд. От в інших корпусах... Але і в першому корпусі він лічим не відрізнявся. Тут теж чорним по білому значилося: приймати корів з пасовища.

У кімнатах відпочинку обох корпусів холодно.

— Взагалі, дізната, топити плити треба. І паливо є. А то — швидко ще подоїти, та й додому. А можна і в червоному кутку відпочити, — виговорював черговий завідувач.

— Скільки надіти молока минулого року? — запитав у черговій М. Сагаченко.

— Не знаю, — відповіла. — Пам'ятаю лише, двадцять карбованців преміальних отримала.

— А з ким зараз змагаєтесь?

— Не знаю. Здається з Норуєю Поліщук. Не випадково доярка не пам'ятає, з ким змагається. Бо й для того, щоб дізнатися, хто переміг у соціалістичному змаганні за січень, треба було шукати листівку. Висить червоний вимієр в корпусі № 1. А чий він — не відомо.

Гласність змагання. Це його криза. Лише годі досягається значний результат, коли кожного дня відомо, хто працює краще, хто відстає. Про це не повинні забувати члени комітету комсомолу, керівники ферми.

Ю. ЛІВАШНИКОВ, секретар «Молодого комунара», Бобринецький район.

БОРТМЕХАНІК МИХАЙЛО ГРИГОР'ЄВ, ДРУГИЙ ПІЛОТ БОРИС ХОМРЕНКО, І КОМАНДИР ЕКІПАЖУ ГЕННАДІЙ СОБАКІН СВІЙ «ЯК-40» СЬОГОДНІ ПОВЕДУТЬ ДО МІНЕРАЛЬНИХ ВОД, (ФОТО ВНИЗУ).

ЧЕРГОВА ЗМІНИ КОМСОМОЛКА НАТАЛКА КРУГЛЯК ПЕРШОЮ ЗУСТРІЧАЄ І ПРОВОДЖАЄ В ПОВІТРЯНУ ПОДРОЖ ПАСАЖИРІВ З КІРОВОГРАДА, (ФОТО СПРАВА).

Фото В. КОВПАКА.

РАЗОМ З РАДЯНСЬКИМИ ПІЛОТАМИ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ В КІРОВОГРАДІ НАБУВАЮТЬ ДОСВІДУ І ДЕСЯТКИ МОЛОДИХ ЛЬОТЧИКІВ З ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН, (ФОТО ЗЛІВА).

(Фото пілота Антоніни КАБАНКОВОЇ).

АЕРОФЛОТУ — 50 РОКІВ РЕЙСИ БУДУТЬ ЩАСЛИВИМИ

Надворі тільки-но почало світати. А в залі аеропорту вже десятки пасажирів, які зібрались в далеку і близьку дорогу. Стороння людина могла б подумати, що касир Зоя Богачова не встигне обслужити такої кількості пасажирів. Та ми знаємо — все буде в порядку. Адже велика частина квитків вже розпродана в агентстві Аерофлоту за день, три, десять днів раніше. В секторі № 2 зустріла пасажирів чергова зміни Наташка Кругляк. Вона пропускате лю-

дей до літака, який зараз розпочне рейс до Гайворона. Літак підніме в небо один з найдосвідченіших пілотів Микола Петрович Мойсеєнко. В Аерофлоті він працює вже третій десяток літ. І всі його рейси завжди щасливі. А з мікрофона вже чути голос диспетчера Марії Бабенко: — Починається посадка на літак рейсом Кіровоград — Світловодськ. В штурманську повідомили, щоб підготувались до польоту члени екіпажу Анатолія Гон-

чаренка. Його виліт через півгодини. Знаю, і цей пілот, як завжди, вчасно сяде в свою кабіну. Про це йому й не варто нагадувати. Але таке вже в нас правило — диспетчер має проконтролювати за вильотом кожного екіпажу. Йі голос повинні почути і пілоти, і пасажирки. З валізами в руках пройшли коло мого вікна бортмеханік Михайло Григор'єв, другий пілот Борис Хомренко, командир екіпажу Геннадій Собакін, Струнки, підтягнуті, завжди

машин у нас вже чимало. Вони вирушають здебільшого в далекі рейси — на Київ, Запоріжжя, Москву, Волгоград, Сімферополь, Ленінград, Краснодар. Пригадую наші недавні уроки чисті збори, присвячені 50-річчю Аерофлоту СРСР. На них ми вели розмову про минулорічні досягнення, про краєвих своїх людей. Торік ми перевезли більше 10 тисяч пасажирів, 2600 тонн різноманітних вантажів. Це заслуга в першу чергу наших ветеранів Леоніда Пронченка, Григорія Петренка, Фауста Задорожного та інших їх товаришів

акуратні — ніби військові. Ці хлопці неквапливо направлялись до свого «Як-40». Таких вони розсіяли добрива. І ось знову п'ять екіпажів над степом. З командирської повідомляють: — Найкраще йдуть справи в Леоніда Тарасова, який працює в Устинівському районі. Повернувся з Києва «АН-24», прибули пілоти з Сімферополя і Мінська, зайшли в командирську і ті, хто сьогодні побував в райцентрах області. Але ніхто з хлопців не збирається додому. Переглянувши графіки завтрашніх рейсів отримавши завдання від командирів, вони чекають Валерія Мошева, секретаря комсомольської організації. Ось і він не забарився, одразу починає розмову про комплекс ГПО. Йдеться про те, щоб кожен комсомолец в першу чергу став значківцем. Бо сила і багаторість для пілота — справа першочергова. ...Над аеропортом вже сутінки. Повечерявши в нашій ідальні, молоді льотчики вийшли на привокзальну площу. Одні направились до автобуса — зібрались в місто, щоб завітати у філармонію. А інші рушили до готелю аеропорту. Все правильно: сьогодні вони мають відпочити якнайкраще. Бо завтра знову рейси. Нелегкі, напружені. І неодмінно вони будуть щасливими. П. ЧУМАЧЕНКО, начальник відділу перевозок Кіровоградського авіалінійства.

МАКСИМ Горький був у захопленні від широкого плину народної літературної творчості, всіляко заохочував і підтримував самодіяльних поетів і прозаїків з робітників і селян, вбачаючи у самому факті їх звернення до письменницького (хай і непрофесійного) ремесла підвищення загального культурного та освітнього рівня народу, викликаного революційними перетвореннями. І в нашій дні чимало людей різного віку професій, уподобав звертаються до літературної творчості, щоб передати на папері своє захоплення грандіозними успіхами комуністичного будівництва, оспівати своїх сучасників — героїв праці, змалювати красу рідної природи. Постійно надходять листи від літераторів-початківців і до газети «Молодий комунар». Звичайно, важко чекати, що початківці, котрим ще бракує життєвого і літературного досвіду, створять шедеври. Однак хотілося б застерегти багатьох з них, що звання початківця зовсім не дає права писати будь-що та абияк. Чим же радують і засмучують твори, надіслані початківцями до газети і одібрані нами для цього огляду. Перш за все, хотілося б відзначити групу авторів, які вже відомі читачам за окремими публікаціями. Це — лікар Анатолій Кримський з села Триліс Олександрівського району, журналіст Володимир Бровінський із Знамянки, Іван Доценко з Кіровограда, Володимир Лашкул з Бобринця та інші. Анатолій Кримський вже друкувався в обласних газетах. Однак твори, надіслані ним цього разу, дещо слабкіші

від попередніх. Це свідчить про те, що здібний автор ще не утвердився на позиціях високої вмогливості до себе, іноді в його творах подібємо поверховість в осмисленні життєвих явищ, поспішність

РУБІЖ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ОГЛЯД ТВОРІВ ПОЧАТКІВЦІВ

у вирішенні теми. Саме цим хвилюють і поезії «Читаю вірші» та «Мистецтво». Чимось самобутнім, свіжим віє од віршів кіровоградського студента Івана Доценка. Він пише: Старенька мати біля шляху, Немова криниця — стелова. В руці хустинка — білим птахом, І сива-сива голова. Проте такі рядки — поки що вжиток. І Доценко ще слабо володіє поетичною технікою, вособа образної архітектури. Тому більшість його віршів — не справляють цільного враження.

ЗНАЙОМЛЯЧИСЬ з творами початкуючих авторів, помічаєш деяку тематичну одноманітність, збідненість мотивів. Це, мабуть, від того, що люди, які беруться за перо, не примушують себе осмислити всю різноманітність і багатогранність нашого життя. Деякі автори, навіть порушуючи важливі теми, розв'язують їх поверхово, декларативно. Ось, наприклад, вірш електрика із Світловодська Анатолія Ломоноса. Здавалось би, писати про красу рідного краю, про любов до Батьківщини треба словами, котрі йдуть від глибини серця, повноти думки, від неможливості не говорити. Анатолій же будувє свій вірш з рядків на кшталт одних: «Це творять люди радісні, шасливі», «І кожен день несе нове, незнане» і т. д. Все правильно з точки зору відповідності дійсності, але це — не поезія. Адже тут жодного оригінального образу, жодної свіжої думки. У деяких авторів, навпаки, є і образи, і думки. Читаєш і думаєш: непогано. Але потім починаєш відчувати, що десь уже зустрічав подібний сюжет, мотив, стиль тощо. Такі початківці йдуть найлегшим шляхом, вони переспівують відомих авторів. Всім відомий, наприклад, вірш одного з російських поетів про дирингента, котрий з хворим серцем дригнував оркестром і з остатнім змахом палички вмер. І ось О. Драган з Новоукраїнського району пише вірш «Дирингент». Пише по-своєму, але сюжет повторюється. Отже, це вже не першовідкриття.

А поезія вимагає, щоб автор у кожному рядку був саме першовідкривачем, першовідкривачем явищ життя. Це саме можна сказати і про О. Машкову з Добровеличківського району. У неї теж вірші непогані, але явно не свої, а нав'язні написаним раніше, причому «нав'язні» в такий спосіб, що окремі рядки повторюються дослівно. Зрозуміло ж, цього робити не можна. Треба самому вибрати теми з життя, по-своєму вирішувати їх. Це одна група авторів — Лідія Влащенко із Знамянки, Євген Гоба і Євген Кришок з Кіровограда, Євдокія Довженко з Олександрівського району, Олександр Єременко з Світловодського району, Наташка Сокольченко з Кіровограда, Микола Савченко з Новомиргородського району та Василь Нестеренко з Олександрівського району — це люди, котрим треба дуже багато працювати над собою, опанувати таємниці поетичної творчості. Адже в їх віршах поки що рідко зустрінеш вдалу строфу чи рядок, зате переважають тут загальнішки, описовості. Це зовсім не значить, що їм треба відмовитись від пера. Ні, потрібні міцніші, впевненіше тримати його. Всім початківцям, котрі пробують себе в поезії, необхідно пам'ятати: поезія — це не гра, а важка, копійка робота. Лише перейнявшись цим перекопанням, можна сісти до столу, на якому лежить чистий аркуш паперу. ЛІ. МИКОЛАШЕНКО.

